

Sierana

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás tenger kilencvenkilencedik tüzes szigetén is túl, még azon is túl volt egy iciri-piciri kicsinyke kert.

Annak a kelletős kellős közepibe meg egy elmondhatatlanul nagy kert...

Abban pedig egy kicsinyke kunyhó. Egy halász élt ott egyedül, már hosszú évek óta. Minden reggel kivetette a hullámozó tengerbe a halászhálót, és minden napnyugtakor, mikor a távolban megcsillan a vízen az utolsó napsugár, visszahúzta. Vasárnaponként a halász elhajózott egészen a partig, hogy eladja a halakat. Teltek a hetek, a hónapok, az évek, a férfi minden napja megszokottan és magányosan telt.

Egyik este, mielőtt behúzta a hálót, felemelte fejét és mélyen a lemenő napba nézett. Nem számolta éveit, de tudta, hogy már nem fiatal. Szemében könny csillan. Nem a haláltól félt, hanem a magánytól. A magánytól, ami szívébe mart minden napnyugtakor.

-Ugyan mit ér a földi élet -szólt- ha soha senki nem törődött velem, családom sose volt...? Visszament a kunyhójába, tüzet gyújtott, és vacsorához látott. Kint a tenger felett hatalmasat villámlott. Megeredt az eső, és mint apró kavics kopogott a rozoga kunyhó tetején. A férfi régi anyagdarabokkal próbálta betömni a lyukakat, hisz a földön már tócsában állt a víz. Kinézett az üveglakon, mikor rájött, hogy a kis halászladikot kikötve hagyta a viharban. A tenger vészesen hullámozott és az égen újabb villám cikázott keresztül, de mit sem törődve ezzel, kirohant az udvarra. Süvített a szél, szakadt az eső és örvénygött a tenger. Nem sok ideje maradt gondolkodni, a kötél már elszakadt. Levette csizmáját, az ingét és fejest ugrott a vízbe, hogy elérje a csónakot, ami már távolodott a parttól. Jeges hidegség áramlott végig a testében, a végtagjai szinte teljesen megmerevedtek, nem tudott mozdulni. Elmerült a víz fullasztó habjaiban. Az utolsó emléke egy elsuhanó fehér folt volt, majd minden elsötétedett.

A házában ébredt, az ágyára volt fektetve. Be volt takarva, a párnáját valaki gondosan a feje alá helyezte. Az ágy melletti kis asztalon gyógyfüvekből készült gőzölgő tea várta. Valaki megmentette, hazavonszolta, és gondját viselte...Felült az ágyban és körülnézett az apró helyiségben. Fény árasztotta el a szobát, mikor kinyílt az ajtó, egy nő lépett be rajta. Olyan gyönyörű volt és olyan tiszta, amelyet még életében nem látott a halász. Hosszú, fehér, lenge, egyszerű szabású ruhát viselt. Kezében gyümölcsökkel teli kosarat tartott. Bőre mintha halványan fénylett volna. Hosszú szőke haja és nagy ezüst szemei voltak. Karcsú volt és bájos, elegáns, kifinomult. A férfi megszólalni se tudott a látványtól. Kikerekedett szemekkel bámulta a nem mindennapi jövevényt.

-Hallod-e te halászember – szólt a nő, mikor besétált és letette a kosarat. – Mit kerestél a tengerben a kivégzés estéjén?

- Kivégzés? – hökkent meg a halász. Miféle kivégzés?

-Ó, te nem is tudhatod, hiszen ember vagy! Ne haragudj rám, még hozzá kell szoknom. Sierana vagyok, a vízalatti királyság hercegnője és hajdani trónörököse. Itt

szomorúan lehajtotta a fejét. Apámat, a királyt, megölte a fivére, Elerdon. Azért, hogy senki se állhasson az útjába, tegnap este ki akart végeztetni engem is. A ceremóniát csak úgy lehetett megtörni, ha egy ember bejut a Szent-kör közepébe, ahova te véletlenül lesüllyedtél. Megmentetted, így hát én is segítettem rajtad. Azt hiszik meghaltam, nem akarom, hogy újra megtaláljanak, mert akkor nagybátyám már biztosan végezne velem. A halász hitetlenkedve hallgatta a különös történetet. Sierana elmesélte neki az, hogyan vonszolta a partra, támogatta a házába, fektette az ágyába. Megegyeztek abban, hogy a szépséges nő a halász házában marad. Segít neki mindenben, amiben csak tud.

Pár nap alatt nagyon megkedvelték egymást, Sierana mindenben segített. Megosztották a házimunkát, és ahogy teltek a hetek, egyre közelebb kerültek egymáshoz.

Azonban vasárnaponként, amikor a halász áthajózott a partra, a nő otthon maradt. Hiába noszogatta a férfit, Sierana hajthatatlan volt.

-Kedvesem, tudod jól, hogy még kockázatos a tengeren utaznom. Ha Elerdont egy nap elűzik a trónról, veled együtt térek vissza a népemhez. Az országom hercegévé teszek, és együtt fogunk uralkodni. Mivel a nagybátyám elvette az erőmet, halhatatlansággal csak az ő halála után ruházhatlak fel. Meg kell értened, várunk kell még.

Egy év múlva a párnak gyermeke született, egy gyönyörű kisfiú. Ragyogó bőre és ezüst szemei voltak, mint az anyjának, de erős testalkata az apjára emlékeztetett. Diasnak nevezték el, Sierana apja után. A fiú gyorsabban cseperedett, mint ahogy a halász várta. Érezte, hogy a gyermek nem volt teljesen ember. Egyik nap, mikor a halász behúzta a hálót, a lemenő nap távoli sugaraiba nézett. Pár év alatt családja lett, vették a halakat, egyre többet keresett. Közben kezdett elszállni felette az idő. Bár Sierana a maradék erejével próbálta őt is fiatalítani, de nem volt már a régi. Tudta, hogy felesége és fia egy nap visszatérnek a nő szülőföldjére. Fel akart rá készülni, hogy ez nélküle fog történni.

Tíz év elteltével Dias felnőtt és minden nap apjával halászott. Egy idő után azonban az öreg halász egyre ritkábban járt vele, majd végül már egyáltalán nem. Egyik nap a fiú éppen a házba tartott, mikor meglátta, hogy anyja sírva jön ki.

- Drága fiam... Nem tudom meddig él még apád, azt hiszem nélküle kell majd elmennünk.

- Ne búsulj anyám -szólt Dias. – Az emléke tovább él bennünk, és olyan becsületesen fogunk élni, mint ahogy ő tette. Bement a halászhoz, a vállára tette a kezét és a csillogó öreg szempárba nézett. Megnyugtatta a látvány, apja mosolygott, bár könnyek törtek fel tengerszínű szemeiből.

-Vigyázz Sieranára, és egy nap légy jó és igazságos király!

Kintről Sierana kiáltása hangzott. Bár a halásznak nehezebb esett bot nélkül járni, sietve mentek az udvarra. A nő a parton állt, és két megtermett katonára meredt, akik éppen meghajoltak előtte. Páncélt és sisakot viseltek, hatalmas arany lándzsát tartottak maguknál. Izmosak voltak, derektól lefelé hosszú sellőfarkuk volt.

-Üdvözlünk I. Sierana, Zafiria teljes hatalmú királynője. Királyi küldöttek vagyunk. Már hónapok óta keresünk, mióta egy jóslatra találtunk, miszerint életben vagy. A zsarnok Elerdon ellen a nép együttes erővel lázadt fel és fosztotta meg hatalmától.

Indulhatunk? – hadarta el az egyik küldött.

Sierana megdöbbenve hebegett valamit arról, hogy várjanak kicsit.

-Érzem, hogy visszatért az erőm...

Azzal az ég felé nyújtotta kezét, melyben három ágú szigony jelent meg. A semmiből aranykorona, ékszerek és gyémántokkal díszített öv hullott rá. A halászhoz fordult.

-Kedvesem, hát eljött a nap! Látod, velem jöhetsz, halhatatlanná teszek, és örökké együtt élünk!

Azonban a férfi szomorkásan rázta meg a fejét. – Nem mehetek veletek. Nem tartozom oda, én egy egyszerű halász ember vagyok és leszek. Bár mindennél jobban szeretlek titeket, nem tehetem meg. Nem lehetek én az egyetlen ember, akivel csodák történnek. Búcsúznom kell tőletek...

Sierana odalépett hozzá és megcsókolta. Hiába kérlelte, a halász hajthatatlan volt. Dias, bár tudta, hogy ez egyszer be fog következni, most mégis szomorúan ölelte át apját.

-Szívem örökké a tiéd, ég veled kedvesem! – nézett utoljára szerelmére Sierana, azzal Diassal együtt a hullámokba vetették magukat. Amint érintkeztek a vízzel, lábuk sellőfarkakká vált. Eltűntek a szem elől.

-Uram – szólította meg az egyik katona a halászt. – Sajnos, nem tudhat többé erről. Egy ember se szerezhet tudomást a mi világunkról. Két lehetősége van. Nos, módunkba áll kitörölni az emlékeit. Viszont, ha ragaszkodik az emlékképeihez... -és itt a hatalmas arany lándzsákra sandított. – Mit választ?

A férfi csak elmosolyodott. A gondolat, hogy felszabadulhat fáradt, öreg teste, melegséggel töltötte el. A parthoz lépett, elrugaszkodott, és a tengerben örök megnyugvást talált. A tengerben, ahonnan kedvese származott, és ahol a mai napig hősként emlegetik.